

[Handelsministeren.]

forslaget. Bemærkningerne til dette er derfor ret omfattende, idet der er lagt vægt på at redegøre nærmere for hensigterne bag de enkelte bestemmelser i lovforslaget.

Jeg skal derfor afholde mig fra her at gentage, hvad der allerede fremgår af lovforslagets bemærkninger, og begrænse mig til at understrege enkelte punkter, som jeg anser for særlig væsentlige.

For det første vil jeg gerne fremhæve, at de udgifter, vi her belaster statsbudgettet med, og de ressourcer, vi i øvrigt trækker ind i den teknologiske servicevirksomhed, ikke bør ansues under den samme synsvinkel, som vi i sparetider er tilbøjelige til i øvrigt at anlægge på statsbudgettets poster og på de offentlige aktiviteter som helhed, nemlig at det offentlige beslægtet flere og flere ressourcer og derved begrænser erhvervslivets muligheder for at udfolde den virksomhed, vi til syvende og sidst alle skal leve af. Her er ikke — eller bør i hvert fald ikke være — tale om at trække noget fra på erhvervsiden, men tværtimod at lægge noget til. Ved at investere offentlige midler (i øvrigt i et meget overskueligt omfang) i opbygningen og udnyttelsen af et serviceapparat øger vi erhvervslivets effektivitet og konkurrenceevne og er med til at skabe grundlaget for den teknologibaserede erhvervsudvikling, som er en nødvendig forudsætning for, at danske virksomheder fortsat skal kunne udnytte de muligheder, som vi gennem en liberal handelspolitik og deltagelsen i de europæiske markedsdannelser og de øvrige internationale liberaliseringsbestrebelse har været med til at skabe, og som har været grundlaget for den eksplosionsagtige erhvervsudvikling i 1960'erne.

Der er samtidig grund til at erindre om, at en væsentlig forudsætning for 1960'ernes fremgangslinje har været inddragningen af disponible arbejdskraftreserver, der stort set ikke længere eksisterer. Det må derfor være indlysende, at vi til erhvervsinvesteringerne og til erhvervslivets resourceforbrug må medregne enhver indsats, der bidrager til at omdanne og tilpasse vore virksomheder — både inden for industri og håndværk og inden for de private og offentlige servicefunktioner — til de nye forudsætninger, som kræver en mere effektiv og økonomisk resourceudnyttelse og en produktion baseret

på færre og færre ansatte med en større og større viden. Det er netop denne udvikling og tilpasning, det er den teknologiske servicevirksomheds opgave at skabe forudsætningerne for. Det gælder både i de virksomheder, der kender behovet for større viden, og ikke mindst i dem, der først skal gøres opmærksom derpå. Hovedideen bag dette lovforslag er at sikre, at vi opnår disse virkninger gennem de statslige og private midler, der investeres i den teknologiske servicevirksomhed, og at disse midler anvendes med så stor effekt som muligt. I den tidligere omtalte udvalgsbetænkning er det fremhævet at de hittidige tilskudsbestemmelser efterhånden i flere henseender er blevet uhenigtsmæssige og utidssvarende. Der er samtidig stillet forslag om, hvorledes der i selve tilskudssystemet kan indbygges incitamenter til at effektivisere servicevirksomheden, til at gøre den mere målrettet og til til stadighed at tilpasse aktiviteterne, så de svarer bedst muligt til brugernes aktuelle arbejdsituation og servicebehov, samt til at udvikle nye aktiviteter, så man i tide er forberedt på at imødekomme brugernes fremtidige behov.

Det er således meget krævende opgaver, vi stiller både serviceinstitutionerne og det nye teknologiråd over for. Skal vi med rette kunne hævde, at de statslige finansieringsbidrag til den teknologiske servicevirksomhed bliver anvendt således, at de investerede midler effektivt går tilbage til erhvervslivet i form af en teknologiformidling, som virkelig bliver udnyttet efter sit formål, stiller det betydelige krav til en hensigtsmæssig og tidssvarende tilrettelæggelse og styring af denne tilskudsvirksomhed i snævert samarbejde mellem serviceinstitutionerne, deres brugere og rådet.

Vi kan ikke fortsat tillade os at nøjes med ved en forenklet bogholderimæssig efterkontrol at konstatere, at de afholdte udgifter har været store nok til at berettiggende de udbetalte tilskud. I stedet for — med en moderne sprogbrug — ensidigt at interessere os for input, må vi i langt højere grad se på output, dvs. på virkningen af de aktiviteter, som vi med statslige midler er med til at finansiere. Vi må samtidig afskaffe en række utilsigtede forskelle i tilskudsvilkårene. Det kræver, at vi samler tilskudsvirksomheden under én fælles ramme og giver institutterne den dis-